

De Titulatuurkwestie.

DOOR

CH. F. L. NORD.

In het Novembernummer van dit Tijdschrift werd mijn aandacht getrokken door het volgende bericht: (blz. 631).

»Op bovenstaande H. B. vergadering is tevens besloten inzake »de titulatuurkwestie een commissie van advies voor het H. B. »te benoemen.

«De navolgende leden zijn aangezocht in deze commissie »zitting te willen nemen:

»J. A. Salomons. G. Lind, Dr. Th. E. de Jonge Cohen.

De H. B. Secretaris

W. C. Koldewijn.«

Daar ik de bedoelde H. B. vergadering heb bijgewoond, was het bericht als zoodanig voor mij uit den aard der zaak niet nieuw, maar wat mij trof was dat de secretaris zich in deze reeds partij stelde, (waarschijnlijk zonder dit te willen) door Collega de Jonge Cohen het Dr. te vereeren, terwijl hij bij den heer Lind een somber stilzwijgen wat betreft den titel in acht nam.

Dit geeft mij aanleiding over deze kwestie iets in het midden te brengen, en waar een commissie van advies is benoemd, kan het ook allicht geen kwaad, dat door titellooze buitenstaanders in deze eens een opinie wordt gegeven.

Bij deze kwestie treden twee vragen op den voorgrond, 1°. Heeft de professie het recht zich te bemoeien met het gebruik, dat een tandarts van verschillende titels maakt? en 2°. Wat is de beste oplossing om aan de thans heerschende verwarring een eind te maken?

De eerste vraag dient m. i. bevestigend beantwoord te worden, omdat het de professie niet onverschillig mag zijn, dat bijv. een collega op minder ethische wijze van een werkelijken of vermeenden titel gebruik maakt. In zoo een geval behooren wij het recht te hebben een dergelijk collega uit ons midden te weren, evengoed als dit gedaan wordt wanneer de eischen der ethiek bij het adverteeren in ergerlijke mate worden overschreden. Wanneer

b.v. iemand op zijn deur zet: Dr. X., Amerikaansch Tandarts, dan is een dergelijke aankondiging beneden de waardigheid van den Nederlandschen tandheelkundigen stand, als zijnde Nederlandsch-Amerikaansche humbug!

In het algemeen kan trouwens gezegd worden, dat het gebruik van titels, met weglating van het woord Tandarts, moeilijk anders begrepen kan worden, dan dat de drager dat Nederlandsche tandartsschap beschouwt als iets minderwaardigs, dat maar liefst weggemoffeld moet worden! Deze overtuiging wordt zodoende ook het publiek opgedrongen, en waar dit ten onrechte geschiedt, komt het mij voor, dat het tijd wordt, dat de Nederlandsche Tandartsen daartegen front maken!

Met alle respect bijv. voor het vele, dat de Amerikaansche tandheelkunde de professie heeft gegeven, kan toch op het oogenblik moeilijk worden volgehouden, dat de Amerikaansche opleiding van drie jaar, (in den allerlaatsten tijd aan sommige scholen vier jaar) waar aan de vooropleiding van den student zeer lage eischen worden gesteld a priori beter zou zijn dan de Hollandsche, waar de eischen in alle opzichten zwaarder zijn!

Komen wij thans tot het beantwoorden van de tweede vraag, op welke wijze men kan komen tot een uniforme regeling, dan ligt m. i. de oplossing voor de hand. Ieder die recht heeft op een doctorstitel van een erkende buitenlandsche universiteit, noeme zich: *Dr. X. Tandarts!*

In Engeland en Amerika is het te doen gebruikelijk, om den titel achter den naam te voeren, als D. D., D. C. L., L. L. D., M. D., D. D. S., D. M., enz.; in ons land echter, evenzeer als in Duitschland zet men eenvoudig het Dr. voor den naam, zonder meer. Waar dit voor alle faculteiten gewoonte is, ook waar het in het buitenland behaalde doctoraten geldt, onverschillig of die titel verkregen is, honoris causa dan wel per diploma, is er moeilijk een reden te vinden om nu juist voor de tandheelkunde een uitzondering te maken. Gegronde bezwaren zijn er niet tegen aan te voeren. Dat die titel misleidend zou werken, doordat het publiek zou meenen met een arts te doen te hebben, is onjuist, daar de medicus-tandarts op zijn deur kan zetten Dr. X. Arts-Tandarts.

In Duitschland geeft dit ook geen bezwaren, terwijl toch het meerendeel van de daar gepromoveerde tandartsen Doctor philosophiae zijn!

Verder zou, waar men thans in Zwitserland kan promoveeren als doctor in de tandheelkunde (en dit in de toekomst vermoedelijk ook in andere landen mogelijk zal zijn) aangevoerd kunnen worden, dat men die beide »doctors« op deze wijze over één kam scheert. Ik voor mij zie daar geen bezwaar in. De eene titel wordt verkregen na een cursus in de praktische tandheelkunde, de tweede na het schrijven van een dissertatie. Beide hebben hunne voordeelen en in beide gevallen zal de ijdelheid (die hier allermintst als een ondeugd te beschouwen is) wel een voorname rol spelen. Post graduate courses kan men immers volgen, zonder D. D. S. te behoeven te worden en een wetenschappelijke verhandeling kan men schrijven, zonder te promoveeren.

Het feit, dat men zonder eindexamen H. B. S. of Gymnasium D. D. S. kan worden en daarna tandarts, is een misstand, die te betreuren is en veranderd behoort te worden. Zij heeft echter met de titulatuurkwestie als zoodanig niets te maken, en kan dus in dit verband verder buiten beschouwing blijven.

De patiënt wordt door het feit alleen van het Doctor zijn van den behandelenden tandarts door den een niet beter of slechter behandeld dan door den ander, waar het toch maar op aan komt, en daarom geloof ik al resumeerende, dat de boven aangegeven oplossing niemand te kort doet of te veel geeft!

Dat ten slotte een tandarts, al of niet »doctor«, die zich door zijn personeel »dokter« laat noemen, op ergerlijke wijze kwakzalvert, tot schade van zijn persoon en zijn beroep, behoeft hier wel ternauwernood gezegd!

Dàn pas is er sprake van misleiding en tevens van een zelfverheffing, die met zelfvernedering een buitengewone overeenkomst vertoont!

Gorinchem, November 1917.